



## Els tres mils dels Pirineus - Capítol 3

[Llegir capítol 1](#) - [capítol 2](#)

Per la seva banda, David Buenacasa i Marc Subirà, responsables del web [www.pirineos3000.com](http://www.pirineos3000.com) (el qual s'autopresenta com: "La primera Web con los 213 tresmiles descritos por los usuarios") afirmen que *"la febre dels tres mils no s'explica més que per l'afany de col·leccionar-los, de poder dir que hom ha pujat cert nombre de cims d'aquesta alçada. Aquest fenomen també el trobem en altres llocs del món: als Alps amb els quatre mils o a Escòcia amb els munros, els cims de més de 3.000 peus"*.



Cim de l'Aneto (3.404 m)

Sobre la qüestió de la catalogació, el parer de Subirà i Buenacasa és el següent: *"Objectivament podem dir que, com passa amb altres aspectes de la vida, hi ha gent per a tot. Podem trobar gent que entén la muntanya com una llista de tres mils, però també d'altres que la veuen en un format més ampli. Des de Pirineos 3000 pensem que totes les formes d'entendre la muntanya hi tenen cabuda"*.

Qui pretengui tancar definitivament cap llista de tres mils és probable que persegueixi una quimera. És sabut que, d'un temps ençà, hi ha qui, més o menys organitzadament, cerca noves cotes de 3.000 metres mitjançant l'ús del GPS; alguns d'aquests cercadors s'autoanomenen, amb una certa dosi d'humor, "caçafantasmes". I propostes d'inclusió de nous cims, com ja s'ha vist, no deixen mai de formular-se.

La segona controvèrsia relacionada amb els tres mils –menys rellevant que la qüestió del nombre, però això no obstant curiosa– va tenir a veure amb la proposta nominal de Buyse i el seu equip per a algunes de les muntanyes del llistat dels 212 cims. Alguns observadors van anomenar l'assumpte, amb una fina ironia, la "topolèmica", la qual va afectar l'àmbit aragonès. Sobre aquest afer, Luis Alejos té una opinió molt clara: *"A l'Aragó hi ha gent que, sense sentir-se nacionalista, considera el Pirineu aragonès un vedat privat, mentre que d'altres el considerem patrimoni de la humanitat."*

*El reconeixement oficial de la UIAA hauria d'haver tancat totes les polèmiques, però no va ser així. Alguns van fer allò que censuraven: substituir els gentilicis assignats als cims sense nom, atribuint aquests mateixos noms a altres cotes.*

*Però ignoraven que molts cims del Pirineu recorden prestigiosos pirineïstes, sobretot francesos. L'Equip dels Tres Mils, convé recordar-ho, només va batejar cotes sense nom fent servir, en la major part dels casos, topònims de la zona que convenia afermar o recuperar. Els noms proposats de persones vives van ser molt pocs."*



Vignemale (3.298 m)

la

Comptat i debatut, la catalogació dels tres mils, contemplada amb els avantatges de la perspectiva del temps, informa sobre nombrosos aspectes de la condició humana i de la condició muntanyenca, per dir-ho així. Diu molt, per exemple, sobre la inquietud humana pel coneixement, sobre els límits i els mètodes d'aquest coneixement, sobre la tendència dels éssers humans al domini i al conflicte... I, en l'àmbit més modest del gremi de la muntanya, els treballs i els debats classificatoris van suposar un gran estímul a l'activitat pirineïsta, com assenyalava més amunt Luis Alejos.

Un estímul que, com a ineludible signe del temps, també ha suposat incórrer en la lògica de la competició i dels rècords. En aquest sentit es pot esmentar el cas de Javier Fernández, un jove muntanyenc valencià que al 2005, amb només 16 anys, va completar l'ascensió de tots els cims pirinencs de més de 2.999 metres (els 212 de la llista oficial de la UIAA).

Continuarà...

Reportatge elaborat per Josep Maria Cuenca

(10/03/08)